

„Обикна ме живота — и ме самъ
на волята си първожрецъ направи
и възвиси ме той и ме постави
предъ мряморний олтаръ на своя храмъ“.

Жрецъ на изкуството и борецъ въ живота — той
е воювалъ за широки хоризонти, въ които да
грѣе подвигътъ на мощъ и творчество — възмог-
натъ той е търсѣлъ размахъ и воля да дига нови
цѣнности и пжтя му е билъ пжтъ на воителъ и
пжтъ на съзидание.

Издигалъ се е до ничшеанската мисль, но не тя е
създавала него, а той я създаде въ своята земя. А
това не е само възвисение надъ свѣта, но една вър-
ховна гордостъ, която го кара да живѣе срѣдъ дѣл-
ничния день на хората и все пакъ да бжде вънъ
отъ него.

Съчеталъ въ себе си духовния аристократизмъ,
който блика въ диплитъ на българската душа, съ
болезнения сарказмъ на общественъ трибунъ — и
свѣтълъ съ грѣйналата любовъ на велико сърдце
— Иво Доля стои върху блѣдия фонъ на българ-
ското небо като огромна сѣнка прѣзъ наши дни.
Че този, който можа да се смѣе горчиво надъ сво-
ята орисница и да бжде гордъ съ дѣлътъ на ори-
санъ страдалецъ; този, който винаги е носилъ ху-
морътъ на единъ ведроликъ день безъ другитѣ да
съзрятъ углжбената печаль, въ която живѣе самъ
той — е безспорно едра и сверкающа личностъ въ
нашето врѣме.

Издигнатъ и въ блѣснатитѣ покои на своята ми-
сль, дѣто стои на стража Идеалътъ и Гордостята,
тамъ въ Света светихъ на душата, дѣто трепнатъ
само стжпкитѣ на земна другарка, той разтваря